

ELIZABETH HOYT

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο Ένα

ΑΓΓΛΙΑ, ΓΙΟΡΚΣΑΪΡ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1760

Μόλις η άμαξα αναποδογύρισε και λίγο πριν το σκάσουν και τα άλογα, η λαίδη Τζορτζ Μείτλαντ παρατήρησε πως ο επιστάτης της ήταν άντρας. Για την ακρίβεια, πάντα ήξερε πως ο Χάρι Πάι ήταν άντρας. Δεν είχε ποτέ την ψευδαισθήση ότι ήταν λιοντάρι, ελέφαντας ή φάλαινα, ή τέλος πάντων κάποιο άλλο είδος του ζωικού βασιλείου – αν φυσικά μπορούσε κανείς να αποκαλέσει τις φάλαινες ζώα ή απλώς πολύ μεγάλα ψάρια. Αυτό που είχε παρατηρήσει ήταν ότι ο Χάρι Πάι ήταν εμφανέστατα ένα αρρενωπό αρσενικό.

Με τα φρύδια ζωωμένα, στάθηκε στη μέση του δρόμου που οδηγούσε, διαμέσου ενός θλιβερού τοπίου, στο ανατολικό Ράιτινγκ του Γιορκσάιρ και έριξε μια ματιά τριγύρω.

Οι λόφοι, καλυμμένοι από άγρια πρασινάδα, απλώνονταν κυματιστά μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι και χάνονταν μέσα στον γκριζο ορίζοντα.

Το σούρουπο έπεφτε γρήγορα και η καταιγίδα που πλησίαζε μούγκριζε απειλητικά. Για την Τζορτζ, όλο αυτό ήταν σαν να είχαν βρεθεί στην άκρη του κόσμου.

«Κύριε Πάι, τι πιστεύετε, η φάλαινα είναι ζώο ή μεγάλο ψάρι;» φώναξε ενώ ο αέρας λυσομανούσε.

Ο Χάρι Πάι ανασήκωσε τους ώμους του, που καλύπτονταν μόνο από ένα λεπτό λινό πουκάμισο και έτσι βρεγμένο όπως ήταν, κολλούσε πάνω στο γεροδεμένο σώμα με τρόπο απολαυστικό. Νωρίτερα είχε βγάλει το παλτό και το γλέκο για να βοηθήσει τον Τζον, τον αμαξά, να λύσει τα άλογα από την αναποδογυρισμένη άμαξα.

«Ζώο, θα έλεγα, λαίδη μου».

Όπως πάντα, η φωνή του Πάι ήταν βαθιά, σοβαρή, ελαφρώς ένρηνη. Η Τζορτζ δεν τον είχε ποτέ ακούσει να υψώνει τον τόνο της φωνής του ούτε τον είχε δει ποτέ να δείχνει τον παραμικρό ενθουσιασμό ή έξαψη. Είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του όταν εκείνη είχε επιμείνει να τη συνοδεύσει στην κατοικία της στο Γιορκσάιρ και δεν είχε δείξει την παραμικρή ενόχληση όταν τους έπιασε η καταγίδα στον δρόμο και τους ανάγκασε να πηγαίνουν σαν τη χελώνα. Ακόμα και όταν η άμαξά τους αναποδογύρισε, είκοσι λεπτά νωρίτερα, ο επιστάτης είχε και πάλι παραμείνει εντελώς ατάραχος.

Πολύ ενοχλητικά όλα αυτά.

«Πιστεύετε πως μπορείτε να επισκευάσετε την άμαξα, κύριε Πάι;»

Κοιτάζοντας το αναποδογυρισμένο όχημα, η Τζορτζ είχε ανεβάσει τον γιακά της βρεγμένης κάπας της μέχρι το σαγόνι. Η πόρτα δεν κρατιόταν πια παρά από έναν μεντεσέ και τινάζοταν ξεχαρβαλωμένη από την ορμή του αέρα. Δύο ρόδες είχαν σπάσει και ο πίσω άξονας σχημάτιζε μια ανώμαλη γωνία. Η ερώτηση λοιπόν ήταν μάλλον χαζή και περιττή.

Αλλά ο κύριος Πάι δεν έκανε καμία κίνηση ούτε χρησιμοποίησε κάποια έκφραση που να δείχνει πόσο ανόητη βρήκε την ερώτησή της.

«Όχι, λαίδη μου», αρκέστηκε να απαντήσει στεγνά.

Η Τζορτζ αναστέναξε. Ότι κανείς δεν τραυματίστηκε ή σκοτώθηκε ήταν πράγματι ένα θαύμα. Η βροχή είχε κάνει τον δρόμο

λασπερό και ολισθηρό και στην έξοδο της τελευταίας στροφής, η άμαξα άρχισε να γέρνει επικίνδυνα.

Καθισμένοι στο εσωτερικό, η Τζορτζ και ο Πάι άκουσαν τον άμαξά να ουρλιάζει προσπαθώντας να ισιώσει το όχημά του.

Ο Πάι πήδηξε από το κάθισμά του στο κάθισμα της Τζορτζ, σαν αίλουρος, κι άρπαξε τη γυναίκα στα μπράτσα του για να την προστατέψει πριν εκείνη προλάβει να αρθρώσει λέξη.

Η ζέστη του κορμιού του την τύλιξε αμέσως. Με τη μύτη χωμένη μέσα στο πουκάμισό του, πήρε μια ανάσα γεμάτη από τη μυρωδιά του καθαρού, λινού υφάσματος και του ανδρικού δέρματος. Δευτερόλεπτα αργότερα η άμαξα έγειρε τελείως και ήταν προφανές πως δεν μπορούσαν να αποφύγουν την πτώση.

Αργά και βασιανιστικά, το όχημα κατακύλησε και έπεσε σε ένα χαντάκι με έναν ανατριχιαστικό πάταγο. Τα άλογα χλιμίντρισαν κι η άμαξα απάντησε σαν ηχώ με ένα απαίσιο τρίξιμο, σαν να διαμαρτυρόταν για την τύχη που την είχε βρει. Η Τζορτζ είχε τόσο βίαια γαντζωθεί στο παλτό του κυρίου Πάι, καθώς ο κόσμος αναποδογύριζε γύρω τους, που του ξέφυγε μια μικρή κραυγή πόνου. Πολύ γρήγορα όμως το όχημα σταμάτησε να κινείται και όλα ησύχασαν.

Η άμαξα ήταν πεσμένη στη μία πλευρά της και ο κύριος Πάι, σαν μεγάλη και ζεστή κουβέρτα, ήταν πεσμένος πάνω στην Τζορτζ. Με τη μόνη διαφορά πως ο επιστάτης ήταν πιο βαρύς και στιβαρός από οποιαδήποτε κουβέρτα είχε ποτέ χρησιμοποιήσει.

Ζήτησε αμέσως συγγνώμη και στηριζόμενος στα μπράτσα του ανασηκώθηκε και σκαρφάλωσε στο κάθισμα προκειμένου να ανοίξει την πόρτα από πάνω τους. Γλίστρησε μέσα από το άνοιγμα της πόρτας και άρπαξε την Τζορτζ από τον καρπό, για να την τραβήξει έξω. Η Τζορτζ έτριψε τον πονεμένο της καρπό καθώς το χέρι του την είχε πονέσει. Αυτός ο άντρας ήταν τόσο δυνατός – κάτι που σίγουρα δεν γινόταν αντιληπτό με την πρώτη ματιά. Είχε σηκώσει την Τζορτζ ουσιαστικά με το ένα χέρι και σίγουρα δεν ήταν μια μικροκαμωμένη γυναίκα.

Ο αμαξιάς φώναξε μερικές λέξεις που σχεδόν δεν ακούστηκαν, με τον αέρα να βουίζει γύρω τους, αλλά ο θόρυβος της φωνής του την επανέφερε στην πραγματικότητα. Ο Τζον είχε ξεζέψει τη φοράδα και τώρα ήταν ελεύθερη.

«Καβαλήστε την και τρέξτε μέχρι το γειτονικό χωριό, αν μπορείτε, κύριε Κόουτμαν», τον παρακάλεσε ο κύριος Πάι. «Προσπαθήστε να βρείτε ένα αμάξι να μας στείλετε. Εγώ θα μείνω εδώ με τη λαίδη».

Ο αμαξιάς ανέβηκε στη ράχη του ζώου και τους έγνεψε με το χέρι του καθώς απομακρυνόταν. Σε λίγα δευτερόλεπτα άλογο και καβαλάρης είχαν χαθεί μέσα στη βροχή, που ανακατευόταν με την ομίχλη.

«Πόσο απέχει το πλησιέστερο χωριό, κύριε Πάι;»

«Δέκα με δεκαπέντε μίλια περίπου», απάντησε ο επιστάτης προσπαθώντας να απαλλάξει ένα από τα τρία ζώα που απέμειναν από τα περιττά πια δεσμά του.

Η Τζορτζ τον παρατηρούσε καθώς δούλευε. Αν έβαζες κατά μέρος το ότι ήταν μουσκεμένος, ο Χάρι Πάι παρουσίαζε ακριβώς την ίδια εικόνα με αυτήν που είχε εκείνο το πρωί, όταν είχαν αφήσει το πανδοχείο στο Λίνκολν. Ήταν ένας άντρας μεσαίου αναστήματος, μάλλον λεπτός, με καφετιά μαλλιά –όχι καστανά ούτε κοκκινωπά, απλώς καφετιά–, που τα έπιασε σε κοτσιδάκι με μια κορδέλα, χωρίς πομάδες και πούδρες. Και ήταν ντυμένος στα καφετιά: παντελόνι, γιλέκο και παλτό. Θα μπορούσε να πει κανείς πως το ντύσιμό του ήταν το ιδανικό καμουφλάζ. Μόνο τα μάτια του, που είχαν ένα σκούρο, έντονο πράσινο χρώμα, σαν του σμαραγδιού, και έλαμπαν κάθε φορά που ένιωσε –ίσως– κάποιο έντονο συναίσθημα έδιναν μια χρωματιστή πινελιά στη μονότονη εμφάνισή του.

«Σας το ρωτώ αυτό, γιατί κρυώνω», διευκρίνισε η Τζορτζ.

Ο Πάι σήκωσε τα μάτια βιαστικά. Κοίταξε τα τρεμάμενα χέρια της που τα πίεζε στον λαιμό της και μετά κατέβασε το βλέμμα του στα πόδια της.

«Λυπάμαι πολύ, λαίδη μου, θα έπρεπε να το είχα προσέξει πως έχετε παγώσει». Μετά έστρεψε και πάλι την προσοχή του στο τρομοκρατημένο άλογο, που αγωνιζόταν να ελευθερωθεί. Πρέπει τα χέρια του να ήταν το ίδιο παγωμένα με τα δικά της, σκέφτηκε η Τζορτζ, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να τα χρησιμοποιεί με ακρίβεια. «Υπάρχει μία στάνη εδώ κοντά. Μπορούμε να καβαλήσουμε αυτό το άλογο κι αυτό εδώ. Το άλλο είναι πληγωμένο», είπε δείχνοντας με μια κίνηση του κεφαλιού το τρίτο ζώο.

«Αλήθεια; Πώς μπορείτε να είστε σίγουρος;» Η Τζορτζ δεν είχε παρατηρήσει τίποτα. Τα τρία άλογα φαίνονταν να κρύνουν και γύριζαν τα μάτια τρομοκρατημένα από τον αέρα που βούιζε απειλητικά. Το άλογο που έδειχνε ο Πάι δεν έμοιαζε να είναι σε χειρότερη κατάσταση από τα άλλα.

«Φαίνεται πως έχει χτυπήσει το πίσω δεξιό πόδι». Ο Πάι έβγαλε ένα μουγκρητό για μια στιγμή και με μια μόνο κίνηση, ξαφνικά, σαν μαγεία, όλα τα άλογα είχαν απαλλαγεί από την άμαξα, αλλά ήταν πάντα δεμένα μεταξύ τους. «Μπράβο, ήρεμα, ομορφιά μου», είπε στο ζώο που ήταν πρώτο. Με το ηλιοκαμένο χέρι του χάιδεψε με τρυφερότητα τον λαιμό του ζώου. Δύο φάλαγγες από τον δεξιό του παράμεσο έλειπαν.

Η Τζορτζ στράφηκε προς τους λόφους σκεφτική. Οι υπηρέτες –και στην ουσία ο επιστάτης ήταν απλώς ένας υψηλόβαθμος υπηρέτης– δεν θα έπρεπε να έχουν φύλο. Βεβαίως, όλοι ήξεραν πως αυτοί οι άνθρωποι είχαν τη δική τους ζωή έξω από το σπίτι του εργοδότη τους, αλλά παρ' όλα αυτά, θα ήταν πιο απλό να τους βλέπει κανείς σαν όντα χωρίς φύλο. Σαν καρέκλες, ας πούμε. Όταν είσαι κουρασμένος, θέλεις μια καρέκλα για να καθίσεις. Κανείς δεν θα έμπαινε στη διαδικασία να σκεφτεί μια καρέκλα με οποιοδήποτε άλλο τρόπο και ακριβώς έτσι θα έπρεπε να είναι. Πόσο άβολο και κουραστικό θα ήταν να σκέφτεσαι κάθε φορά αν η καρέκλα πρόσεξε πως τρέχει η μύτη σου ή να αναρωτιέσαι τι σκέφτεται η καρέκλα για σένα ή ακόμα να παρατηρείς πως η

καρέκλα έχει ωραία μάτια. Και όχι, φυσικά οι καρέκλες δεν έχουν μάτια, ούτε όμορφα ούτε άσχημα. Αλλά οι άντρες έχουν.

Ιδιαίτερος ο Χάρι Πάι.

Η Τζορτζ γύρισε και πάλι προς το μέρος του. «Τι θα κάνουμε με το τρίτο άλογο;»

«Θα πρέπει να την αφήσουμε εδώ».

«Μέσα στη βροχή;»

«Ναι».

«Σίγουρα δεν θα της αρέσει και πολύ».

«Όχι, κυρία».

Ο Πάι σήκωσε και πάλι τους ώμους, μια κίνηση που η Τζορτζ έβρισκε ιδιαίτερα γοητευτική. Πόσο θα ήθελε να τον βλέπει να την κάνει πιο συχνά.

«Ίσως θα πρέπει να την πάρουμε μαζί μας».

«Αδύνατον, λαίδη μου».

«Είστε σίγουρος;»

Ο επιστάτης στράφηκε αργά προς την Τζορτζ, με τους ώμους του σφιγμένους. Μια αστραπή φώτισε τον ουρανό εκείνη τη στιγμή και έκανε τα πράσινα μάτια του να λάμψουν. Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του. Η βροντή έσκασε μερικά δευτερόλεπτα αργότερα και ήταν τόσο δυνατή, που θα μπορούσε να προμηνύει την αρχή της Αποκάλυψης.

Η Τζορτζ αναπήδησε τρομαγμένη.

Ο Χάρι Πάι στήθηκε όρθιος, με τη ράχη του ίσια και άκαμπτη, έτοιμος για όλα.

Τα άλογα, τρομοκρατημένα, με τα χαλινάρια στα δόντια, έφυγαν με τρελό καλπασμό.

«Ω Θεέ μου», είπε η Τζορτζ, ενώ οι σταγόνες της βροχής είχαν αρχίσει να στάζουν από τη λεπτή της μύτη. «Φαίνεται πως μπλέξαμε άσχημα».

Ναι, πράγματι, είχαν μπλέξει. Η θέση τους είχε ξαφνικά γίνει πολύ δυσάρεστη. Ο Χάρι έκανε μερικά βήματα στον δρόμο,

κοιτάζοντας στο βάθος για να διακρίνει τα άλογα που είχαν εξαφανιστεί με έναν κολασμένο καλπασμό, σαν να είχαν τον διάβολο στα καπούλια τους. Τα καταραμένα ζώα είχαν γίνει καπνός. Με τη φόρα που είχαν πάρει θα σταματούσαν τουλάχιστον ένα μίλι μακριά. Ήταν ανώφελο να τα κυνηγήσουν μέσα σε αυτή τη λάσπη.

Ο Χάρι γύρισε και κοίταξε την Τζορτζ – τη γυναίκα που εδώ και έξι μήνες ήταν εργοδότηριά του. Τα αριστοκρατικά χείλη της λαίδης Τζορτζ ήταν μπλε και η γούνα που στόλιζε τον γιακά της κάπας της έμοιαζε με πνιγμένο λαγό. Η εικόνα της εκείνη τη στιγμή θύμιζε περισσότερο μια κοκότα με κουρέλια, παρά την κόρη ενός λόρδου.

Επιτέλους, τι δουλειά είχε αυτή η γυναίκα εδώ;

Αν δεν ήταν η λαίδη, θα είχε πάει με το άλογο από το Λονδίνο στην κατοικία της στο Γιορκσάιρ και θα είχε φτάσει μια μέρα νωρίτερα στο Γουόλντλι Μάνορ. Αυτή τη στιγμή θα απολάμβανε ένα ωραίο ζεστό γεύμα μπροστά στο τζάκι, στο σπίτι του, αντί να ξυλιάζει όρθιος στη μέση ενός δρόμου, κάτω από την καταιγίδα, με το φως της ημέρας να φεύγει γοργά. Αλλά την τελευταία φορά που ταξίδεψε στο Λονδίνο, για να παρουσιάσει τον ισολογισμό και τα οικονομικά του κτήματος στη λαίδη Τζορτζ, αυτή αποφάσισε να επιστρέψει μαζί του στο Γουόλντλι Μάνορ. Και φυσικά αυτό σήμαινε πως ήταν υποχρεωμένοι να πάρουν την άμαξά της, η οποία τώρα βρισκόταν πεσμένη στο χαντάκι, μεταμορφωμένη σε ένα σωρό από άχρηστα καυσόξυλα.

Έπνιξε ξεροκαταπίνοντας έναν αναστεναγμό που βγήκε αυθόρμητα από τα στήθη του.

«Μπορείτε να περπατήσετε, λαίδη μου;»

Η λαίδη Τζορτζ γούρλωσε τα γαλάζια, σχεδόν βιολετί μάτια της και τον κοίταξε.

«Μα ναι. Περπατώ από την ηλικία των έντεκα μηνών, ξέρετε.»

«Πολύ καλά.»

Ο Χάρι φόρεσε πρόχειρα το γιλέκο και το παλτό του χωρίς να τα κουμπώσει, ήταν άλλωστε μούσκεμα, όπως και ο ίδιος. Στη συνέχεια γλίστρησε στην πλαγιά, μέσα στο χαντάκι και έβγαλε από την καμπίνα της άμαξας τις γούνινες κουβέρτες ταξιδιού. Δόξα τω Θεώ ήταν στεγνές. Τις τύλιξε σε ρολό και άρπαξε το φανάρι που ήταν ακόμη αναμμένο και κρεμασμένο στην άμαξα. Τέλος, άρπαξε τη λαίδη Τζορτζ από τον αγκώνα, για να στηρίξει το βήμα της –μη τυχόν και πέσει μέσα στη λάσπη ο μεγαλόπρεπος πσινός της– και ξεκίνησε αποφασιστικά να ανηφορίζει τον κακοτράχαλο λόφο.

Στην αρχή, όταν η λαίδη Τζορτζ του ανακοίνωσε την επιθυμία της να πάει στο Γιρκσάιρ, το είχε θεωρήσει απλώς ένα παιδικό καπρίτσιο. Απλή ανοησία μιας γυναίκας που δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ από πού ερχόταν το κρέας που απολάμβανε στο πιάτο της ή τα κοσμήματα στο ντεκολτέ της. Για εκείνον, μόνο αυτοί που δεν χρειαζόταν να εργάζονται για να εξασφαλίσουν τα προς το ζην είχαν την πολυτέλεια να έχουν κάτι τέτοιες φαινές ιδέες. Αλλά όσο περισσότερο γνώριζε τη λαίδη Μείτλαντ, τόσο περισσότερο αμφέβαλε πως είχε να κάνει με μια τέτοια γυναίκα. Σύμφωνα, μερικές φορές πετούσε κάποιες χαζομάρες, αλλά διαπίστωνε σχεδόν αμέσως ότι στην ουσία αστειευόταν. Ήταν πιο έξυπνη από την πλειονότητα των κυριών της καλής κοινωνίας. Κάτι που σήμαινε πως η κοπέλα αυτή πρέπει να είχε σοβαρό λόγο για να κάνει αυτό το ταξίδι μαζί του μέχρι το Γιρκσάιρ.

«Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα;» Ήταν λαχανιασμένη, το αλαβάστρινο πρόσωπό της είχε τώρα αναποκοκκινίσει και τα μάγουλά της είχαν γίνει ροδοκόκκινα.

Ο Χάρι έριξε μια διερευνητική ματιά στους γύρω λόφους, ψάχνοντας για κάποιο αναγνωρίσιμο ορόσημο. Αυτή η καμπουριασμένη βαλανιδιά που έστεκε δίπλα σε εκείνο το χωράφι κάτι του θύμιζε.

«Όχι πάρα πολύ». Τουλάχιστον έτσι ήλπιζε. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από την τελευταία φορά που είχε σεργιανίσει

αυτούς τους λόφους και δεν ήταν σίγουρος πού ακριβώς βρισκόταν εκείνη η καλύβα. Και δεν ήταν διόλου απίθανο να μην υπήρχε πια, να είχε γκρεμιστεί από κάποια κακοκαιρία.

«Φαντάζομαι είστε απόλυτα ικανός να ανάψετε μια φωτιά, κύριε Π... Πάι», είπε εκείνη χτυπώντας τα δόντια της.

Η κοπέλα είχε παγώσει και έπρεπε με κάθε τρόπο να τη ζεστάνει, σκέφτηκε ο Χάρι. Αν δεν έβρισκε την καλύβα, θα ήταν υποχρεωμένος να φτιάξει μια πρόχειρη τέντα από τις κουβέρτες που είχε πάρει από την άμαξα.

«Κανένα πρόβλημα, λαίδη μου. Το κάνω από την ηλικία των τεσσάρων ετών, ξέρετε».

Η απάντησή του ήταν αρκετή για να κάνει την Τζορτζ να του σκάσει ένα μικρό χαμόγελο. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν κι εκείνη τη στιγμή ο Χάρι ήθελε να... Μια αστραπή φώτισε τους λόφους, αποκαλύπτοντας έναν πέτρινο τοίχο στο βάθος.

«Να η καλύβα! Δόξα τω Θεώ!»

Τελικά το μικρό καλυβάκι ήταν ακόμα όρθιο. Τέσσερις τοίχοι μόνο και μια στέγη από ξύλα, μαυρισμένη από τα χρόνια και τη βροχή.

Ο Χάρι άνοιξε τη βαριά και δύστροπη πόρτα ρίχνοντάς της μερικά χτυπήματα με τον ώμο. Σήκωσε ψηλά το φανάρι καθώς έκανε τα πρώτα διστακτικά βήματα στο εσωτερικό της. Με την κίνηση αυτή, μικροσκοπικές φιγούρες σκορπίστηκαν ταυτόχρονα προς όλες τις κατευθύνσεις και κρύφτηκαν στις σκιές. Ανατρίχιασε.

«Θεέ μου, τι βρόμα», ξεφώνισε η Τζορτζ μπλαινώντας και κούνησε το χέρι μπροστά στην ντελικάτη μύτη της που είχε κοκκινίσει από το κρύο για να διώξει τη δυσάρεστη μυρωδιά. Ο Χάρι έκλεισε την πόρτα με δύναμη.

«Λυπάμαι, λαίδη μου».

«Γιατί δεν μου λέτε απλά να βγάλω τον σκασμό και να είμαι ευγνώμων που επιτέλους βρήκαμε ένα καταφύγιο από τη

βροχή;» Και με ένα χαμόγελο έβγαλε με χάρη την κουκούλα από το κεφάλι της.

«Δεν νομίζω, λαίδη μου», είπε ο Χάρι και πλησίασε το τζάκι, όπου υπήρχαν ακόμη μερικά μισοκαμένα κούτσουρα, σκεπασμένα από ιστούς αράχνης.

«Ω, ελάτε, κύριε Πάι, ξέρω πως θα το θέλατε πάρα πολύ να... να...» Τα τρεμάμενα χείλη της δεν την άφησαν να ολοκληρώσει.

Τέσσερις σαραβαλιασμένες καρέκλες στέκονταν γύρω από ένα στραβοπόδαρο τραπέζι, πάνω στο οποίο ο Χάρι τοποθέτησε το φανάρι. Μετά πήρε μια καρέκλα και την έσπασε πάνω στις πέτρες του τζακιού, κάνοντάς την κομμάτια, που πετάχτηκαν σε όλο τον χώρο. Η Τζορτζ αναπήδησε.

«Όχι, δεν θα το ήθελα καθόλου, λαίδη μου».

«Αλήθεια;»

«Ναι». Γονάτισε και καταπιάστηκε να γεμίζει το τζάκι με τα κομμάτια της καρέκλας.

«Πολύ καλά, λοιπόν. Υποθέτω πως πρέπει να φερθώ αναλόγως». Ο Χάρι άκουσε τον ήχο της καρέκλας καθώς η Τζορτζ την τραβούσε κοντά του για να καθίσει. «Αυτό που κάνετε εκεί μου φαίνεται πολύ αποτελεσματικό, κύριε Πάι».

Ο Χάρι έφερε τη φλόγα του φαναριού κάτω από τα πιο μικρά και λεπτά ξυλαράκια προσεκτικά, για να μη σβήσει. Η φωτιά άρπαξε αμέσως κι εκείνος άρχισε να βάζει αργά και λίγα λίγα τα πιο μεγάλα κομμάτια από πάνω.

«Μμμ... τι ωραία που είναι», έκανε η Τζορτζ με φωνή βραχνή, που βγήκε από το βάθος του λαιμού της.

Στεκόταν ακριβώς από πίσω του. Για μια στιγμή ο Χάρι πάγωσε καθώς σκέφτηκε πως αυτή η δήλωση και μάλιστα σε αυτόν τον τόνο, σε ένα τελείως άλλο σκηνικό, κάτω από διαφορετικές συνθήκες, θα μπορούσε να σημαίνει κάτι τελείως διαφορετικό. Βιαστικά άφησε αυτές τις σκέψεις να διαλυθούν και γύρισε προς το μέρος της.

Η λαίδη Τζορτζ είχε απλώσει τα χέρια προς τη φωτιά. Τα κόκκινα μαλλιά της στεγνώνοντας σχημάτιζαν πυρρόξανθα, γυαλιστερά μπουκλάκια γύρω από το μέτωπό της. Το κατάλευκο δέρμα της ακτινοβολούσε στη λάμψη της φλόγας. Έτρεμε ακόμη από το κρύο.

«Πιστεύω», άρχισε ο Χάρι αφού καθάρισε τον λαιμό του, «πως πρέπει να βγάλετε το βρεγμένο φόρεμά σας και να σκεπαστείτε με τις κουβέρτες».

Πήγε να φέρει το ρολό με τις κουβέρτες, που το είχε αφήσει πλάι στην πόρτα.

Η Τζορτζ άφησε ένα πνιχτό γέλιο.

«Πρώτη φορά ακούω μια τόσο απρεπή πρόταση να γίνεται με έναν τόσο καθωσπρέπει τρόπο!»

«Δεν ήταν πρόθεσή μου να είμαι απρεπής, κυρία», είπε ο Χάρι δίνοντάς της τις κουβέρτες. «Εάν σας πρόσβαλα, λυπάμαι πολύ».

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και πάλι για μια στιγμή μόνο, αρκετή όμως για να τον μαγέψει το γαλάζιο παιχνίδισμα της ματιάς της. Έπειτα γύρισε την πλάτη βιαστικά. Στεκόταν με την πλάτη του γυρισμένη, ενώ μπορούσε να ακούσει το θρόισμα από το βρεγμένο, βαρύ ύφασμα του φορέματός της. Προσπάθησε να χαλιναγωγήσει τις σκέψεις του. Όχι, δεν θα άφηνε τη φαντασία του να τρέξει στους γυμνούς ώμους της Τζορτζίνας... δεν...

«Δεν ήσαστε απρεπής, κύριε Πάι. Εξάλλου, αρχίζω να πιστεύω πως είστε ανίκανος να πείτε ή να κάνετε οποιαδήποτε απρέπεια».

Αν ήξερε... σκέφτηκε ο Χάρι ταραγμένος. Ξανά καθάρισε τον λαιμό του, αλλά έμεινε σιωπηλός και βάλθηκε να εξετάζει την καλύβα. Δεν υπήρχαν ντουλάπια ή κάτι που να χρησιμεύει σαν κουζίνα. Μόνο αυτό το τραπέζι κι αυτές οι καρέκλες. Τι κρίμα. Το στομάχι του είχε κολλήσει στην πλάτη.

Το θρόισμα του υφάσματος δίπλα στο τζάκι σταμάτησε.

«Μπορείτε να γυρίσετε, κύριε Πάι».

Έσφιξε τα δόντια για να πάρει κουράγιο και υπάκουσε. Η Τζορτζ ήταν σχεδόν εντελώς σκεπασμένη με τις κουβέρτες. Ο Χάρι είδε με χαρά ότι τα χείλη της είχαν βρει το συνηθισμένο τους κόκκινο χρώμα.

Έβγαλε ένα γυμνό μπράτσο από το σωρό με τις κουβέρτες κι έδειξε με τον δείκτη μία ακόμα κουβέρτα κρεμασμένη στο πλάι του τζακιού. «Την άφησα για σας, κύριε Πάι. Έχω βολευτεί πολύ ωραία εδώ για να κουνηθώ, αλλά σας υπόσχομαι να κλείσω τα μάτια και να μην τα ανοίξω καθόλου, αν θέλετε να γδυθείτε κι εσείς».

Ο Χάρι επεξεργάστηκε για λίγο το γυμνό της μπράτσο και έπειτα έστρεψε το βλέμμα του στα ολοζώντανα μπλε μάτια της. «Σας ευχαριστώ».

Το μπράτσο εξαφανίστηκε. Η λαίδη Τζορτζ χαμογέλασε και μετά χαμήλωσε τα βλέφαρα.

Για μια στιγμή, ο Χάρι απλώς έμεινε εκεί να την κοιτάζει. Τα φρύδια της σχημάτιζαν δύο απαλά, χρυσοκόκκινα τόξα πάνω στο γλωμό δέρμα της. Ένα χαμόγελο κρυφοπετάριζε πάνω στα χείλη της. Η μύτη της ήταν λεπτή και κάπως μακριά, ενώ οι γωνίες του προσώπου της ήταν μάλλον έντονες. Όταν στεκόταν όρθια, ήταν σχεδόν στο δικό του ύψος. Η λαίδη Τζορτζ δεν ήταν σίγουρα μια καλλονή και παρ' όλα αυτά έπανε τον εαυτό του να την κοιτάζει επίμονα κάθε τρεις και λίγο. Υπήρχε κάτι στον τρόπο που τρεμπόλαιζε τα χείλη της όταν ετοιμαζόταν να του πετάξει κάποιο πείραγμα, κάτι στην κίνηση των φρυδιών της, που σχημάτιζαν μια παράξενη περισπωμένη κάθε φορά που χαμογελούσε. Το πρόσωπο αυτής της γυναίκας τον τραβούσε σαν μαγνήτης.

Είχε πια γδυθεί από τη μέση και πάνω και είχε τυλιχτεί κι εκείνος με την κουβέρτα. «Μπορείτε να ανοίξετε τα μάτια, λαίδη μου», της είπε.

Τα βλέφαρά της πετάχτηκαν ζωηρά προς τα πάνω. «Πολύ ωραία. Τώρα μοιάζουμε και οι δύο σαν Ρώσοι εξερευνητές,

έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τον σιβηρικό χειμώνα. Κρίμα που δεν έχουμε ένα έλκηθρο με καμπανούλες», είπε η Τζορτζ ιστώνοντας την κουβέρτα πάνω στα γόνατά της.

Ο Χάρι έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι του. Η φωτιά έτριζε μέσα στη σωπή κι ο Χάρι έστυβε το μυαλό του για να βρει πώς θα μπορούσε να τη φροντίσει καλύτερα. Δεν υπήρχε στην καλύβα τίποτα φαγώσιμο και ήταν αναγκασμένοι να περιμένουν έτσι ως την αυγή. Πώς συμπεριφέρονταν άραγε οι άνθρωποι της τάξης της, όταν βρίσκονταν στα πολυτελή τους σαλόνια, μόνοι; Έπρεπε οπωσδήποτε να πάψει να καταβροχθίζει την αφεντικίνα του με τα μάτια.

Η λαίδη Τζορτζ σταμάτησε να στρώνει νευρικά την κουβέρτα της και έδωσε ξαφνικά τα χέρια της, λες και ήθελε να τα υποχρεώσει να καθίσουν φρόνιμα.

«Ξέρετε να διηγείστε ιστορίες, κύριε Πάι;»

«Ιστορίες, κυρία;»

«Μμμ. Ναι, ιστορίες. Παραμύθια, για την ακρίβεια: κάνω συλλογή».

«Α!» Ο Χάρι δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αυτοί οι αριστοκράτες κάποιες φορές τον άφηναν άφωνο. «Μπορώ να μάθω τι ακριβώς εννοείτε όταν λέτε ότι κάνετε συλλογή;»

«Ρωτάω και μαθαίνω», του απάντησε, κι εκείνος αναρωτήθηκε αν ήταν ένα ακόμη από τα πειράγματά της. «Θα μένατε έκπληκτος αν ξέρατε πόσες ιστορίες θυμούνται οι άνθρωποι από την παιδική τους ηλικία», πρόσθεσε. «Ασφαλώς οι παλιές νταντάδες και οι γκουβερνάντες είναι οι καλύτερες πηγές. Πιστεύω πως έχω παρακαλέσει όλους τους γνωστούς μου να με φέρουν σε επαφή με τις γριές νταντάδες τους και τις παλιές γκουβερνάντες τους. Η δική σας είναι ακόμη ζωντανή;»

«Δεν είχα ούτε νταντά ούτε γκουβερνάντα, λαίδη μου».

«Α!» είπε κοκκινίζοντας. «Κάποιος παρ' όλα αυτά πρέπει να σας είχε διηγηθεί ιστορίες όταν ήσαστε μικρός. Η μητέρα σας ίσως;»

Ο Χάρι έγειρε προς το τζάκι αργά για να βάλει ένα ξύλο από την καρέκλα στη φωτιά πριν απαντήσει. «Το μόνο παραμύθι που θυμάμαι είναι “Ο Τζακ και η γιγαντιαία φασολιά”».

Η Τζορτζ του έριξε ένα λυπημένο βλέμμα. «Αυτό είναι το μόνο που θυμάστε, κύριε Πάι;»

«Φοβάμαι πως ναι». Η αλήθεια είναι πως ήξερε και κάτι άλλες ιστορίες, αλλά ήταν μάλλον ακατάλληλες για γυναικεία αφτιά.

«Εγώ, κύριε Πάι, άκουσα μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία πρόσφατα. Η μαγείρισσα της θείας μου μου τη διηγήθηκε, όταν ήρθε να επισκεφθεί τη δικιά μου μαγείρισσα στο Λονδίνο. Θα θέλατε να σας την πω;»

Όχι! Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να δημιουργηθεί ακόμα περισσότερη οικειότητα ανάμεσα σε αυτόν και στην αφεντικίνα του από αυτή που ήδη είχε αναγκαστικά υποστεί και υπέμενε τόση ώρα.

«Ναι, λαίδη μου».

Η Τζορτζίνα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ήταν μια φορά ένας βασιλιάς πολύ ισχυρός, που είχε για υπηρέτη μια μαγεμένη λεοπάρδαλη...» Διέκοψε και κούνησε τα οπίσθιά της για να βολευτεί καλύτερα πάνω στην καρέκλα της. «Ξέρω τι σκέφτεστε, κύριε Πάι. Αλλά η συνέχεια δεν είναι αυτή που φαντάζεστε».

Ο Χάρι ανοιγόκλεισε τα μάτια με αμηχανία. Δεν φανταζόταν τίποτε απολύτως. «Λαίδη μου;»

«Όχι, όχι, ο βασιλιάς δεν είναι ο ήρωας γιατί πεθαίνει άμεσα». Έκανε μια καινούρια παύση και τον κοίταξε με προσμονή.

«Α!» έκανε ο Χάρι, μη μπορώντας να βρει κάτι καλύτερο να πει.

Αλλά και αυτό ακόμα φάνηκε πως ικανοποίησε την Τζορτζ, που συνέχισε: «Η λεοπάρδαλη φορούσε γύρω στον λαιμό μια χρυσή αλυσίδα. Ήταν σκλάβο, καταλαβαίνετε; Αλλά δεν ξέρω πώς είχε βρεθεί σε αιχμαλωσία. Η θεία της μαγείρισσάς μου δεν μου το είπε. Όπως και να έχει, ο βασιλιάς, λίγο πριν

πεθάνει, ζήτησε από τη λεοπάρδαλη να συνεχίσει να υπηρετεί πιστά τον επόμενο βασιλιά, δηλαδή τον γιο του. Πράγμα που δεν μου φαίνεται και πολύ σωστό, έτσι δεν είναι; Θέλω να πω, κατά κανόνα, απελευθερώνουν τους πιστούς δούλους πριν ο αφέντης τους πεθάνει». Έκανε και πάλι κάποιες κινήσεις πάνω στο άβολο κάθισμά της.

«Ίσως θα βολευόσασταν καλύτερα στο έδαφος, λαίδη μου. Η κάπα σας είναι σχεδόν στεγνή. Θα μπορούσα να σας φτιάξω ένα πρόχειρο κρεβάτι».

«Τι καλή ιδέα...» του είπε χαρίζοντάς του ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο.

Ο Χάρι άπλωσε την κάπα στο πάτωμα και έκανε μια μπάλα τα δικά του ρούχα, φτιάχνοντας έτσι ένα μικρό μαξιλάρι. Η Τζορτζ σηκώθηκε και με μικρά βηματάκια πλησίασε την κάπα και απλώθηκε στο σκληρό πάτωμα.

«Ναι, έτσι είναι σίγουρα καλύτερα», παρατήρησε. «Νομίζω πως θα έπρεπε να ξαπλώσετε κι εσείς. Απ' ό,τι βλέπω θα μείνουμε εδώ μέχρι το πρωί».

Ω Θεέ μου... «Δεν πιστεύω πως είναι φρόνιμο κάτι τέτοιο, λαίδη μου».

«Κύριε Πάι, αυτές οι καρέκλες είναι σκληρές. Ελάτε να ξαποστάσετε. Τουλάχιστον καθίστε πάνω στα στρωσίδια! Υπόσχομαι να μη σας δαγκώσω».

Με σφιγμένο σαγόνι ο Χάρι κατάλαβε πως δεν μπορούσε παρά να υποκύψει. Η πρόσκλησή της ήταν κατά μία έννοια διαταγή.

«Ευχαριστώ, λαίδη μου».

Κάθισε διστακτικά, προσέχοντας να διατηρεί μια απόσταση ασφαλείας ανάμεσα στην Τζορτζ και στον ίδιο. Διαταγή ή όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να ξαπλώσει δίπλα σε αυτή τη γυναίκα. Μάζεψε τα γόνατά του κάτω από το σαγόνι του και τα τύλιξε με τα μπράτσα του, ενώ προσπάθησε να αγνοήσει το υπέροχο άρωμα που ανέδιδε το κορμί της.

«Είστε πεισματάρης, δεν είναι έτσι, κύριε Πάι;» Την κοίταξε. Εκείνη χασμουρήθηκε. «Πού είχα μείνει; Α, ναι. Στον νέο βασιλιά. Λοιπόν, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να ερωτευτεί μια όμορφη πριγκίπισσα από το πορτρέτο της. Του το έδειξε ένας κατ'άσκοπος ή ένας αγγελιαφόρος, δεν έχει σημασία».

Ακόμα ένα χασμουρητό, αλλά αυτή τη φορά τελείωσε με μια μικρή, χαριτωμένη κραυγή, που για κάποιο λόγο έκανε το μώριό του να αντιδράσει αστραπιαία. Ή μήπως έφταιγε το άρωμά της, που τώρα έκανε επίθεση στα ρουθούνια του; Του θύμιζε μπαχαρικά και εξωτικά λουλούδια.

«Η πριγκίπισσα είχε ένα δέρμα λευκό σαν το χιόνι, χείλη κόκκινα του ρουμπινιού, μαλλιά τόσο μαύρα όσο τα φτερά ενός κορακιού, κ.λπ., κ.λπ.». Η Τζορτζ σώπασε απότομα κι έριξε ένα σκεφτικό βλέμμα προς τη φωτιά.

Ο Χάρι αναρωτήθηκε αν είχε τελειώσει τη διήγησή της και μαζί με αυτήν και το δικό του μαρτύριο. Αλλά εκείνη απλώς αναστέναξε.

«Έχετε προσέξει ποτέ πως αυτοί οι πρίγκιπες των παραμυθιών ερωτεύονται πάντα όμορφες πριγκίπισσες χωρίς να τις γνωρίζουν, χωρίς να ξέρουν τίποτα γι' αυτές; Ωραία είναι τα χείλη σαν ρουμπίνι, αλλά η κοπέλα αυτή θα μπορούσε να έχει, ας πούμε, ένα πολύ αντιπαθητικό γέλιο ή να χτυπάει τα χείλη της όταν τρώει». Σήκωσε τους ώμους. «Αν και στις μέρες μας ακόμα, οι άντρες έχουν την ενοχλητική συνήθεια να ερωτεύονται μια γυναίκα για τις σκούρες και γυαλιστερές μπούκλες της, λόγου χάρη, οπότε φαντάζομαι πως δεν θα πρέπει να είμαι και τόσο επικριτική». Τα μάτια της γούρλωσαν ξαφνικά και γύρισε προς τον Χάρι με ένα βλέμμα όλο συστολή. «Φυσικά, χωρίς να θέλω να σας προσβάλω, κύριε Πάι».

«Δεν με προσβάλατε, λαίδη μου», απάντησε ο Χάρι σοβαρός.

«Μμμμ», απάντησε εκείνη με δυσπιστία. «Τέλος πάντων, ο πρίγκιπας ερωτεύτηκε ένα πορτρέτο και κάποιος τον

πληροφόρησε πως ο πατέρας της όμορφης πριγκίπισσας σκόπευε να τη δώσει σε αυτόν που θα του έφερνε το Χρυσό Άλογο, που βρισκόταν στα χέρια ενός τρομερού δράκου. Τότε...» Η λαίδη Τζορτζ στήριξε το κεφάλι της στο χέρι της και γύρισε το πρόσωπό της προς τη φωτιά, «...είτε να καλέσουν τον Πρίγκιπα Λεοπάρδαλη και τον διέταξε να πάει να φέρει το Χρυσό Άλογο. Τι πιστεύετε πως έγινε μετά;»

«Δεν ξέρω, κυρία».

«Η λεοπάρδαλη μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο!» Έκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε: «Το φαντάζεστε; Ήταν άνθρωπος από την αρχή».

Ο Χάρι περίμενε τη συνέχεια, αλλά τίποτα. Ύστερα από λίγο ακούστηκε ένα ελαφρύ ροχαλητό. Ανέβασε τα σκεπάσματα ως το σαγόνι της λαίδης Τζορτζ και τα τακτοποίησε γύρω από το πρόσωπό της. Το χέρι του πλησίασε το μάγουλό της, χαϊδεύοντάς το φευγαλέα και ο Χάρι κοντοστάθηκε για να μελετήσει την αντίθεση στο χρώμα του δέρματός τους. Το χέρι του φαινόταν τόσο σκούρο πάνω στο κατάλευκο δέρμα της. Τα δάχτυλά του τόσο ζαρωμένα και σκληρά, ενώ εκείνη ήταν απαλή, βελούδινη. Ο αντίχειράς του έγινε αέρινος σαν φτερό, πέρασε πάνω από τη γωνία των χειλιών της. Πόσο ζεστά και γλυκά ήταν. Ένωσε πως το άρωμα που εκείνη τη στιγμή έμπαινε βαθιά μέσα στα πνευμόνια του ήταν μια μυρωδιά γνώριμη, οικεία, σαν κάτι που είχε μυρίσει πολλά χρόνια πριν. Ήταν μια αίσθηση σχεδόν επώδυνη.

Αν αυτή η κοπέλα ήταν μια άλλη, αν βρίσκονταν σε έναν άλλο τόπο, αν εκείνος ήταν διαφορετικός... Επιστρατεύοντας τη λογική, έκανε αυτόν τον επίμονο ψίθυρο μέσα στο κεφάλι του να σωπάσει, τράβηξε το χέρι του και ξάπλωσε κοντά στη λαίδη Τζορτζ προσεκτικά, για να μην την αγγίξει. Μετά έστρεψε τα μάτια του στο ταβάνι και προσπάθησε να διώξει όλες τις σκέψεις και τα συναισθήματα από το μυαλό του. Όταν έκλεισε τα βλέφαρα,

ήξερε πολύ καλά ότι θα του έπαιρνε αρκετή ώρα μέχρι να καταφέρει να αποκοιμηθεί.

Ένωσε μια έντονη φαγούρα στη μύτη. Η Τζορτζ την έξυσε και άγγιξε τις τριχούλες από τη γούνινη κουβέρτα που τη σκέπαζε σχεδόν ολόκληρη. Κάτι ακούστηκε να σαλεύει για λίγο δίπλα της και μετά πάλι σιγή. Έστρεψε το κεφάλι και συνάντησε δύο πράσινα μάτια, που την κοιτούσαν με μια ενοχλητική ζωντάνια, μιας και ήταν χαράματα ακόμη.

«Καλημέρα», μουρμούρισε με φωνή που ακούστηκε περισσότερο με κράξιμο βατράχου. Ξερόβηξε και καθάρισε τη φωνή της.

«Καλημέρα, λαιδη μου». Η φωνή του κυρίου Πάι ήταν γλυκιά και βελούδινη, σαν ζεστή σοκολάτα. «Με την άδειά σας, λαιδη μου», της είπε.

Ο Χάρι σηκώθηκε. Η κουβέρτα γλίστρησε μερικά εκατοστά, αποκαλύπτοντας έναν ώμο σε χρώμα μπρούντζινο, που εκείνος αμέσως κάλυψε βιαστικά. Με βήμα αθόρυβο βγήκε από την καλύβα.

Η Τζορτζ έξυσε τη μύτη της δυνατά. Μα τίποτα πια δεν ήταν ικανό να ταράξει αυτόν τον άνθρωπο;

Αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησε για ποιο λόγο ο κύριος Πάι είχε νιώσει την ανάγκη να βγει έξω. Ένωσε κι εκείνη αμέσως την κύστη της να της στέλνει το ίδιο ακριβώς μήνυμα. Σηκώθηκε όρθια, φόρεσε βιαστικά το τσαλακωμένο και ακόμη νωπό φόρεμά της και το κούμπωσε όπως όπως, πέζοντας αδέξια μέσα στις κουμπότρυπες όσα περισσότερα κουμπιά μπορούσε. Φυσικά δεν μπορούσε να τα φτάσει όλα και ήταν σίγουρη πως το φουστάνι της έχασκε κάπως στη μέση, αλλά τουλάχιστον τα κουμπιά που είχε φτάσει θα το κρατούσαν πρόχειρα στη θέση του. Πήρε την κάπα της και την έριξε στους ώμους της για να καλύψει τη γυμνή πλάτη της. Έπειτα ακολούθησε τον κύριο Πάι. Ο ουρανός ήταν

μολυβένιος, σίγουρα ο προάγγελος μιας ακόμα βροχής. Ο Χάρι Πάι δεν φαινόταν πουθενά. Κοίταξε γύρω της και εντόπισε ένα χαλασμένο αποθηκάκι. Με βήματα γοργά πήγε και κρύφτηκε από πίσω του για να ανακουφίσει τη γεμάτη κύστη της.

Όταν επέστρεψε από την κρυψώνα της, ο κύριος Πάι στεκόταν μπροστά στην πόρτα της καλύβας και κούμπωνε το παλτό του. Είχε πιάσει τα μαλλιά του σε μια προσεγμένη αλογοουρά, αλλά τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα και η όλη του εμφάνιση πιο ατημέλητη απ' ό,τι συνήθως.

Η Τζορτζ σκέφτηκε πως η δική της εμφάνιση πρέπει να ήταν εξίσου αλλοπρόσαλλη, πράγμα που την έκανε να χαμογελάσει σαρκαστικά. Τελικά έφτανε μια νύχτα στο πάτωμα μιας παλιάς καλύβας για να χαλάσει ανεπανόρθωτα την εικόνα ενός ανθρώπου, ακόμα κι αν αυτός ήταν ο ίδιος ο Χάρι Πάι.

«Όποτε είσαστε έτοιμη, λαίδη μου, θα πρέπει να επιστρέψουμε στον κεντρικό δρόμο. Ο αμαξάς μπορεί ήδη να μας περιμένει εκεί».

«Ω, το ελπίζω!»

Πήραν την αντίθετη κατεύθυνση από το προηγούμενο βράδυ. Με το φως της ημέρας και περπατώντας τώρα στην κατηφόρα, η Τζορτζ διαπίστωσε με έκπληξη πως η απόσταση που είχαν διανύσει χθες ήταν ελάχιστη. Πολύ γρήγορα έφτασαν στον επόμενο λοφίσκο. Από εκεί έβλεπαν τον δρόμο. Έναν δρόμο ολότελα άδειο, εκτός από την αναποδογυρισμένη άμαξα, που έμοιαζε ακόμα πιο αξιοθρήνητη την ημέρα.

«Ε λοιπόν», είπε εκείνη με έναν αναστεναγμό, «πιστεύω πως δεν μας μένει τίποτε άλλο από το να περπατήσουμε, κύριε Πάι».

«Μάλιστα, λαίδη μου».

Ακολούθησαν λοιπόν τον δρόμο χωρίς να μιλούν. Μια άσχημη ομίχλη, υγρή και βαριά, ανέβαινε από το έδαφος, αναδίδοντας μια ελαφριά μυρωδιά μούχλας. Η παγωμένη υγρασία είχε εισχωρήσει κάτω από τη φούστα της και ξύλιαζε τα πόδια της. Η Τζορτζ

ένιωσε ένα ρίγος. Θα έδινε οτιδήποτε για ένα φλιτζάνι τσάι και ένα ψωμάκι με μπόλικο μέλι και βούτυρο. Άφησε ένα παραπονιαρικό μουγκρητό να της ξεφύγει στη σκέψη αυτή, αλλά εκείνη τη στιγμή άκουσε έναν θόρυβο που ερχόταν από πίσω τους.

Ένα κάρο! Ο κύριος Πάι σήκωσε το μπράτσο για να σταματήσει τον χωρικό που έστριβε εκείνη τη στιγμή στον δρόμο.

«Εσείς, εκεί. Σταματήστε! Χρειαζόμαστε βοήθεια».

Ο χωρικός τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του, άγγιξε με το δάχτυλο το γείσο του καπέλου του, μετά κοίταξε προσεκτικά τον Χάρι. «Εσύ δεν είσαι ο κύριος Πάι;»

«Ναι, αυτός είμαι. Ο Χάρι Πάι από το κτήμα του Γουόλντσλι», είτε ο Χάρι ισώνοντας την πλάτη του.

Ο χωρικός έφτυσε στον δρόμο, λερώνοντας παραλίγο τις μπότες του επιστάτη.

«Η λαίδη Τζορτζ Μέιτλαντ πρέπει να πάει στο Γουόλντσλι», είτε ο Χάρι. Η έκφρασή του δεν είχε αλλάξει, αλλά η φωνή του είχε γίνει επίτηδες παγερή. «Η άμαξα που είδατε λίγο πιο πίσω είναι δική της».

Το βλέμμα του χωρικού στράφηκε στην Τζορτζ, λες κι εκείνη τη στιγμή την έβλεπε για πρώτη φορά. «Καλημέρα, κυρία. Ελπίζω να μην τραυματιστήκατε στο δυστύχημα».

«Όχι», τον καθησύχασε η Τζορτζ χαμογελώντας. «Αλλά δεν σας πειράζει, είναι εξαιρετικά μεγάλη ανάγκη να μας πάρετε με το κάρο σας».

«Χαρά μου να σας βοηθήσω. Υπάρχει χώρος πίσω». Με έναν αντίχειρα μαύρο από τη λίγδα, ο άνθρωπος έδειξε το μικρό κάρο. Η Τζορτζ τον ευχαρίστησε κι έκανε τον γύρο για να σκαρφαλώσει από το πλάι. Μα όταν είδε το ύψος, δίστασε: Τα σανίδια της έφταναν στο στήθος.

Ο Πάι ήρθε πίσω της. «Αν μου επιτρέπετε, κυρία...» Χωρίς να περιμένει την άδεια της, την έπιασε από τη μέση και την ανέβασε στο κάρο.

«Ευχαριστώ», είτε ξεψυχισμένα η Τζορτζ. Έπειτα έμεινε να κοιτάζει τον Χάρι καθώς έβαλε τις μεγάλες του παλάμες στην ξύλινη καρότσα και με μια δρασκελιά, σαν αϊλουρος, βρέθηκε με άνεση πάνω στο κάρο, δίπλα της. Αλλά το βάρος του έκανε την καρότσα να γείρει κι έτσι ο Χάρι βρέθηκε ξαφνικά με την πλάτη στα πλαϊνά τοιχώματα, προσπαθώντας να διατηρήσει την ισορροπία του.

«Είστε καλά;» ρώτησε η Τζορτζ και του άπλωσε το χέρι.

Αγνοώντας το χέρι που του πρόσφερε, στήθηκε γρήγορα στα πόδια του. «Είμαι πολύ καλά, λαίδη μου», της είπε κοιτάζοντάς τη για λίγο.

Η Τζορτζ δεν είπε τίποτε άλλο. Κάθισε όσο πιο αναπαυτικά γινόταν και άρχισε να χαζεύει το τοπίο που απλωνόταν γύρω της. Αγροί γκριζοπράσινοι, περιτριγυρισμένοι από μικρούς πέτρινους τοίχους, εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν καθώς η βαριά ομίχλη κυμάτιζε στους λόφους. Μετά τη νύχτα που μόλις είχε περάσει, θα έπρεπε να είναι ευγνώμων που βρισκόταν και πάλι σε ένα όχημα, ακόμα κι αν αυτό δεν ήταν και ιδιαίτερα άνετο. Το κάρο σκαμπανέβαζε άγρια πάνω στον δρόμο. Αλλά η διάθεσή της είχε χαλάσει από τη συμπεριφορά του επιστάτη απέναντι στον χωρικό. Γιατί τόση έχθρα; Προφανώς ο κύριος Πάι και ο άνθρωπος αυτός είχαν κάποια φιλονικία.

Ανηφόρισαν σε μια πλαγιά. Η Τζορτζ άρχισε να χαζεύει ένα μικρό κοπάδι πρόβατα που έβοσκαν σε μια κοντινή πλαγιά. Έμοιαζαν πετρωμένα από το κρύο. Μασουλούσαν αργά και μόνο τα κεφάλια τους κουνιόνταν λίγο. Αλλά κάποια ζώα ήταν ξαπλωμένα, τόσο ακίνητα, σαν αγάλματα. Το πρόσωπό της συνοφρυώθηκε. Έγειρε προς το μέρος τους για να δει καλύτερα και άκουσε τον Χάρι να βρίζει μέσα από τα δόντια του.

Το μικρό κάρο σταμάτησε.

«Τι έχουν οι προβατίνες;» ρώτησε η Τζορτζ τον επιστάτη της. Αλλά της απάντησε ο χωρικός σε τόνο πένθιμο. «Ψόφησαν!»